

soudu, bylo námitce žalovaného vyhověno a žaloba odmítnuta. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu. Důvody: Jde o rozepří, ku které byl zavdán bezprostřední podnět exekučním řízením, neboť by této rozepře nebylo, kdyby nebylo přímé příčinné souvislosti mezi exekucí a v ní nabytým exekučním právem zástavním a mezi žalobním nárokem, k němuž by žalobce ani jinak legitimován nebyl, tedy, že jde o rozepří, míněnou v § 17, odstavec druhý, pro kterou je dle tohoto předpisu výhradně a beze zřetele na hodnotu sporného předmětu příslušným exekuční soud. Proto nebylo soudu první stolice potřeba, by se obíral oceněním rozepře, a je nerozhodno, ku jakému ocenění, i kdyby k tomu byl dle § 60 odstavec první j. n. oprávněn, dospěl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce domáhá se tímto sporem rozsudku, že soukromoprávní trhová smlouva, uzavřená podle § 1053 obč. zák. mezi jeho dlužníkem, jako prodávajícím a mezi žalovaným jako kupujícím, jest vůči němu až do výše pohledávky 3000 K s příslušenstvím, příslušející jemu proti prodávateli, neúčinná. Základem sporu jest podle toho žaloba odpůrčí. Tato byla sice podána za řízení exekučního, zahájeného k dobytí oné žalobcovy pohledávky proti Jaroslavu F. a předmětem smlouvy trhové, již jest žalobou odporováno, jsou tytéž věci, které jsou předmětem vedené exekuce, ale předmětem žaloby a sporu nejsou tyto věci, nýbrž odpůrčí nárok žalobcův, by trhová smlouva byla prohlášena neúčinnou. Podnět ku sporu tudíž nebyl dán exekučním řízením, nýbrž soukromoprávní trhovou smlouvou. Z toho plyne, že není zde, jak soud rekursní mylně se domnívá, podmínek druhého odstavce § 17 ex. ř. pro příslušnost exekučního soudu k vedení sporu. Dovolací rekurs žalovaného však přes to není oprávněn, neboť námitka předmětné nepřislušnosti soudu, žalovaným vznesená, nemá opory v platných zákonných předpisech. Poněvadž totiž předmětem žaloby není peněžitá pohledávka, aniž je zde některý z případů prvního odstavce §u 56 j. n., nebo z případů, uvedených v §§ 57 a 58 j. n., sluší soud předmětně příslušný určit na základě druhého odstavce §u 56 j. n. a druhého odstavce §u 226 c. ř. s., totiž podle hodnoty žalobního nároku, v žalobě udané ve výši 1000 K, kteráž hodnota jest podle posledního odstavce §u 60 j. n. v příčině soudní příslušnosti závazna pro soud i pro žalovaného, neboť nejde o případy, jichž se týkají ostatní odstavce tohoto §u 60 j. n. Právní názor soudce první stolice, že co do otázky soudní příslušnosti pro tento spor rozhoduje výše pohledávky, žalobci vůči Jaroslavu F-ovi příslušející, jest vzhledem na jasné znění hořejších zákonných ustanovení mylný.

Čís. 430.

Ochrana nájemců (nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n.)
Živnostenské místnosti nestanou se bytem, i když opatřeny byly kamny a nábytkem a živnostník tam hlídal a spal.

(Rozh. ze dne 2. března 1920, RI 109/20.)

Žalobce vypověděl žalovaného z místností, jež měl najaty ku provozování živnosti kovářské. Námitkám žalovaného procesní soud první stolice nevyhověl a ponechal výpověď v platnosti. Odvolací soud k odvolání žalovaného zrušil rozsudek soudu první stolice, řízení jemu předcházející i výpověď jako zmatečné. Důvody: Žalovaný namítal teprve ve spise odvolacím zmatečnost pro nepřípustnost pořadu práva, tvrdě však již v řízení první stolice, že užívá najatých místností pro sebe jako bytu, opatřiv světnici kamny a nábytkem. Tvrzení jeho bylo svědky prokázáno. Žalobce uvádí v odvolacím sdělení, že důvodem k výpovědi bylo, že potřebuje místností za byt pro dělníky. Z uvedeného je patrné, že výpověď dána byla z místností obytných, na které vztahuje se ochrana práva nájemního dle min. nař. ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n. a ze dne 9. února 1919, č. 62 sb. z. a n. Dle §u 1 posléz dotčeného nařízení lze však výpověď dáti jen se svolením soudu, tam blíže určeného, který má dle §u 3 provést potřebné šetření dle zásad řízení nesporného a rozhodnouti usnesením. Jde tudíž o právní záležitost, pro kterou je předepsáno řízení nesporné, a odůvodněna je proto námitka zmatečnosti dle §u 477 čís. 6 c. ř. s., ježto pořad práva v této věci je vyloučen.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a nařídil mu, by rozhodl o odvolání žalovaného, nehledě k domnělému důvodu zmatečnosti.

Důvody:

Nařízením ze dne 9. února 1919 čís. 62 sb. z. a n. bylo doplněno a změněno nařízení ze dne 17. prosince 1918 čís. 83 sb. z. a n. o ochraně nájemců. Z toho jest patrné, že ustanovení prvního z těchto nařízení se vztahuje jen k nájmu místností, uvedených v §u 1 posléze naznačeného nařízení, totiž k nájmu bytů a jednotlivých částí bytů jakož i k nájmu místností obchodních. Nesejde na tom, jakým způsobem pronajaté místnosti skutečně jsou užívány, po případě užívati by se daly, nýbrž pouze na tom, k jakému účelu byly pronajaty. V tom směru jest v tomto případě podle důvodů rozsudku prvního soudu mezi stranami nesporno, že místnosti, o které jde, byly žalobcem pronajaty a žalovaným najaty k provozování kovářského řemesla, jež žalovaný, jak sám uvedl v námitkách, v nich od původní úmluvy nepřetržitě do nynějška provozuje a i dále chce provozovati. Místnosti živnostenské však nespadají pod § 1 nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n., nejsouce ani místnostmi obytnými ani místnostmi obchodními. Tím, že žalovaný do světnice vedle boudy, jím dodatečně k dílně přistavěné, dal si kamna a nábytek a jako bytu jí užívá, čili jak jeho manželka udala, v noci tam hlídá a spí, nepozbyly pronajaté místnosti povahy místností živnostenských a nestal se z nich byt. Proto se k nim nevztahují předpisy nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n., aniž tedy ustanovení nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n. a žalobce nemusil tedy k výpovědi z poměru nájemního vyžádati si napřed svolení okresního soudu. Z toho, že žalobce v odvolacím sdělení, popíraje, že k pronajatým místnostem se vztahují předpisy o ochraně nájemců, uvedl, že potřebuje jich pro svou čeládku, nelze odvoditi, že jde o pronajaté místnosti obytné. Jen

kdyby šlo o byt nebo část bytu nebo místnosti obchodní, bylo by náleželo jednati a rozhodnouti o přípustnosti výpovědi v řízení nesporném. Když o takové místnosti neběží, nemělo ovšem místa předchozí řízení nesporné, výpověď žalobcova a námitky žalovaného byly právem přijaty k soudu a právem bylo o nich zavedeno řízení sporné dle §§ 571 c. ř. s. a násl. Již z toho důvodu nelze tvrditi, že jde o věc, pro kterou jest předepsáno řízení nesporné, že tudíž pořad práva jest vyloučen a rozsudek prvního soudu jakož i předcházející řízení stíženy zmatečností dle Šu 477 čís. 6 c. ř. s.

Čís. 431.

Nárok proti obci na náhradu nákladu, jenž ji postihoval dle zákonů o chudinském opatrování, jest nárokem soukromoprávním.

(Rozh. ze dne 2. března 1920, R I 124/20.)

Žalobce, jenž byl se již před tím bez úspěchu domáhal za svého nezletilého syna chudinské podpory na obci pořadem stolic správních, žaloval obec, by mu nahradila náklad, jež vynaložil na výživu a výchovu svého syna, ježto žalovaná obec opětně, prý bezdůvodně, odmítla přijmouti jeho syna do sirotčince. Žalovaná obec vznesla námitku nepřipustnosti pořadu práva, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, ježto jde o nárok veřejnoprávní, jenž byl ostatně již pravoplatně zamítnut úřady správními. Rekursní soud námitku nepřipustnosti pořadu práva zamítl. Důvody: Žalobce opírá svůj nárok o právní důvod Šu 1042 obč. zák., jelikož prý učinil za žalovanou obec náklad, jež by tato dle zákona sama učiniti musila. Nárok, žalobou uplatňovaný, není tedy nárokem na podporu nebo na zaopatření proti žalované obci, který by žalobce jako chudý příslušník na ni z toho důvodu činil, že žalovaná obec nedostála povinností, uloženým jí zákony ze dne 3. prosince 1863 čís. 165 ř. zák. a ze dne 3. prosince 1868, čís. 59 z. zák. O takový nárok se nejedná, nýbrž o nárok, jež žalobce odvozuje z ustanovení Šu 1042 obč. zák., tedy o nárok soukromoprávní, o němž rozhodovati jsou povolány soudy. Žalobou uplatňovaný nárok není také totožným s nárokem, jehož domáhal se žalobce na žalované obci cestou správní a o němž pravoplatně bylo rozhodnuto. Žalobce žádal totiž na žalované obci dodatné vyměření přiměřené stálé denní podpory chudinské pro svého syna. Výše žádané podpory chudinské vůbec ani nevedl a ponechal stanovení její přiměřenosti žalované obci. O tomto nároku jakožto veřejnoprávním bylo úřady správními pravoplatně rozhodnuto.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu

Důvody:

Usnesení v odpor vzaté hověí stavu věci a zákonu. Poukazuji k jeho správnému odůvodnění připomíná se proti vývodům rekursu vrcholícím v tom, že jde o týž předmět, jako v předchozím řízení správním, a že v tomto správním řízení bylo již pravoplatně rozhodnuto o nároku ža-